

ἀναμέρισμα τό, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,206 — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμερίζω.

Μεταβολή τῆς ἀρχικῆς θέσεως καὶ ἀπομακρυνσίς πως ἀπ' αὐτῆς, παραμέρισμα ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τὰ φουντωτὰ κοντόκλαδα μερίζουνε μπροστά του καὶ 'ς τὸ γοργὸ ἀναμέρισμα κάποιον κορμὶ προβάλλει ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

ἀναμέριστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀναμεριστός < ἀναμερίζω τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διευθετημένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος: Ἐχω ἀναμέριστα ἀκόμα τὰ ἐπιπλα.

ἀναμερίζω Ἦπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,162 καὶ 217 καὶ 2,56 καὶ 202 Γ' Ἀθάν. Πράσιν. καπέλλ. 33 ΚΘεοτόκ. Κατάδ. 12 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀναμερίζω Ἦπ. Θεσσ. ἀνεμερίζω Ἦπ. ἀναμερῶ Ἦπ. — ΚΤεφαρ. Λιανοτράγ. 126 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,217 ἀναμερῶ Ἦπ. Λευκ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναμερῶ Ἦπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) ἀναμερῶν Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἀναμερίζω = διαιρῶ, χωρίζω.

Α) Μετβ. 1) Ἀπομακρύνω τι ἐκ τῆς θέσεώς του, μετακινῶ Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Λευκ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. 2,202 Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναμερίζω ἢ ἀναμερῶ τ' ἀγγεῖα - τὰ κλαδιά - τὴν πέτρα - τὸ ξύλο κττ. Ἦπ. Ἀναμέρισε τὰ ξύλα νὰ κάμῃς λίγο διάβα νὰ περᾶμε Κέρκ. Ἀναμεροῦσε ὁ κόσμος, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, γιὰ νὰ μὴ πέσουν 'ς τὰ μάτια τῆς (ἐκ διηγ.) Ἦπ. Σὰ μ' ἀναμέρισαν ἐμένα, τρανίχτηκα σὲ μὰ τούφα κ' ἔκατσα ν' ἀνασάνω ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Τὸν ἀναμέρισε ὅλους καὶ πέρασε Λεξ. Πρω. Ἀναμέρα τὸ παιδὶ ἀπὸ τῆ φωτιά Λεξ. Δημητρ. Ἀναμέρα, Παναγιά, τὸ κακό! αὐτόθ. Κάθισε 'ς τὴν καρέκλα ἀναμερίζοντας τὴ φουστανέλλα του Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἄν. Ν' ἀναμερίσουμι κάδουσις πλάκας 'ς τὴ στέγη κὶ νὰ δοῦμι ἀπὸν τ' σκιπὴ Θεσσ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, τὴν ἀγάπη μου ἐοὺ τήνε γνωρίζεις κὶ ἀπ' τ' ἄγριά σου κύματα νὰ τὴν ἀνεμερίζῃς (ἀγάπη = ἡ ἀγαπωμένη κόρη) Ἦπ.

Λόγγοι, χαμ'λώστε τὰ κλαδιά, βουνά, ἀναμεριστῆτε, νὰ πάῃ ἡ φωνὴ 'ς τὴ μάσσα μου, 'ς τὴ δόλια μου γυναῖκα αὐτόθ. Συνών. παραμερίζω. **β)** Μέσ. παραμελοῦμαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,56 : Ποίημ.

Ἡ δροῦγα, οἱ συρματόβερρες, τὸ γνέμα, τὸ πλουμίδι ἀπόψε ἀναμερίζονται, τηρᾶν τὴ φλόγα ἀπόψε

2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Ἦπ. Λευκ. κ. ἄ. : Ἀναμέρισε τὸ σπῖτ' Λευκ. Συνών. συγγυρίζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Μεταβάλλων θέσιν ἀπομακρύνομαί πως, μετακινουμαι, στέκω κατὰ μέρος Ἦπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Λευκ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — ΚΤεφαρ. ἔνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,162 καὶ 217 ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. -- Λεξ. Πρω. : Ἀναμέρισε λίγο νὰ περάσω Κέρκ. Ἀναμέρισα ἀπὸ τὸ δρόμο Λεξ. Πρω. Ἀναμέρα νὰ διαβῶ Ἦπ. Ἀναμέρισσο! Λακων. Ἀναμερᾶτ' νὰ πιράσ' τοῦ μπλάρ', γιὰτὶ εἶνι φουρτουμένον Αἰτωλ. Ἀναμέρ'σαν οὐλ' κὶ πέρασι οὐ γάμους αὐτόθ. Ἀναμερᾶν οὐ κόσμους ἅμα πιράῃ σ' διθιρ' κὸ αὐτόθ. Τὰ ζῶα τοὺς ποῦ ἐγέμιζαν ὅλον τὸ δρόμο ἀναμέρισαν γιὰ νὰ τὸν ἀφήκουν νὰ περάσῃ ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ.

Οὐ ζουρλὸς εἶδι τοῦ μυθουμένου κὶ ἀναμέρ'σι νὰ πιράσ' (τὸν μεθυσμένον τὸν φοβεῖται καὶ ὁ τρελλὸς) Ζαγόρ.

Ἀναμερᾶτε, τζέριτζελα, γιὰ νὰ διαβοῦν τὰ ροῦχα (οἱ πτωχοὶ ὑποχωροῦν εἰς τοὺς πλουσίους. τζέριτζελα = ράκη) Ἦπ. || Ἄσμ.

Πατεῖς τὴ γῆ καὶ τρέμ' ἢ γῆ κὶ ἀναμερᾶ τὸ χῶμα, πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς σ' ἀγαπῶ ποῦ δὲν κοτᾶ τὸ στόμα; ΚΤεφαρ. ἔνθ' ἄν.

Ὅταν μὲ βλέπῃς μὲ πολλούς, γιὰ κρύψον γιὰ ἀναμέρα ἢ μὲ τὰ μάτια χαμηλὰ δῶσ' μου τὴν καλημέρα Ἦπ.

Ἀναμερᾶτε σεῖς γριῖς καὶ παραδιαβασμένες γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ νεόνυφες κ' οἱ ἀρραβωνιασμένες Λεξ. Δημητρ.

Λόγγοι, χαμ'λώστε τὰ κλαδιά, βουνά, ἀναμερίστε Ἦπ. — Ποίημ.

Μὲ λίγες μέρες 'ς τὸ γιὰλὸ καράβια ξαγναντίζουν, λίγα καράβια Ἑλληνικά κ' οἱ Τοῦρκοι ἀναμερίζουν ΚΚρυστάλλ. 1,162

Τὰ δέντρα ποῦ φουρφουλογοῦν 'ς τῆς χαρραγῆς τ' ἀγέρι, λές καὶ ξυπνοῦν, ξαφνίζονται 'ς τῆς λυγροῆς τὸ διάβα κὶ ἀναμερῶντας τὰ κλαδιά τὸ 'να ρωτάει τ' ἄλλα

αὐτόθ. 217. Μετοχ. ἀναμερισμένος = ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πάντες ἀποφεύγουν Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. κ. ἄ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. φρ. Ἀναμερισμένος, καταφρονημένος (ἐπαρκῶς δεικνύομεν τὴν πρὸς τοὺς εὐτελεῖς περιφρόνησιν ἀποφεύγοντες τὴν συναναστροφὴν των) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. παραμερίζω, τρανεύμαι (ἰδ. τρανῶ).

2) Κλίνω πρὸς τὸ μέρος τινὸς Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.) : Φρ. Ἀναμερίζει 'ς τὸ δεῖνα (μεροληπτεῖ ὑπὲρ τοῦ δεῖνα). Πβ. ἀναμερίζω.

ἀνάμερος ἐπίθ. Ἦπ. ἀνάμερους Μακεδ. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. μέρος.

Ὁ μακρὰν πως τοῦ κέντρου εὐρισκόμενος, ὁ κατὰ μέρος κείμενος, ἀπόκεντρος ἔνθ' ἄν. : Ἀνάμερος τόπος Ἦπ. Συνών. ἀπόμερος, παράμερος.

ἀνάμεσα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. ἀνάμεσα Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀνάμισα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάμ'σα Καππ. (Σύλ.) ἄνάμεσα Καππ. (Φάρας.) ἄνεμεσα Καππ. (Σινασσ.) Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάμεσα.

1) Μεταξὺ (α) Τοπικῶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Ἀνάμεσα σὲ δγὸ βουνὰ - σὲ δγὸ χωριά - 'ς τὰ φρύδια - 'ς τὰ χωράφια - 'ς τὰ χόρτα κττ. Ἀνάμεσα 'ς τὸν κόσμο κοιν. Ἀνάμεσα λιμανάκι καὶ κάβο Σίφν. Ἀνάμεσα Κρήτη καὶ Πελοπόννησο Κρήτ. Ἀνάμεσα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ περιβολιοῦ Χίος 'Σ σὰ φρύδᾶ τ' ἄνάμεσα ἔθ' ἐλαία Ὁφ. Ἀνάμεσα 'ς σὰ δόντᾶ μ' ἐσέβεν κρέας Τραπ. Χαλδ. Ἀνάμεσα τὰ καδιά (κλαδιά) Τσακων. Τ'ν ἔχουσι τ' μαχιρῶ ἀνάμισα 'ς τὰ δίπλατα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ κύμα ἢ μικρὴ βάρκα... πλέουσα ἀνάμεσα εἰς βουνὰ κυμάτων ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 93 Τὰ ζᾶ βόσκουνταν 'ς σὰ χωράφᾶ ἀνάμεσα κιάν' (μεταξὺ τῶν χωραφιῶν μὲ διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἄνω) Χαλδ. || Φρ. Ἀνάμεσα σὲ δγὸ ψωμιά (μετὰ τὴν περυσινήν ἐσοδείαν καὶ πρὸ τῆς νέας) Ἦπ. Ἀνάμεσα 'ς τ' ἄλλα (πλὴν τῶν ἄλλων, οἷον: ἀνάμεσα 'ς τ' ἄλλα δὲν ἔχουμε καὶ λάδι - δὲ μοῦ μιλεῖ κττ.) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Καταμεσῆς τοῦ δρόμου του, ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ ψίκι, πουλλάκι πῆγε κ' ἔκατσε 'ς τοῦ Κωσταντῆ τὴ σέλλα Ἦπ.

